

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক পিতাৰ সমান ঈশ্বৰৰ সহায়কাৰী হ'ব লাগে, পিতা সংগমত তোমালোক সন্তানসকলৰ সেৱা কৰিবলৈ আহে"

প্ৰশ্ন: এই পুৰুষোত্তম সংগমযুগেই সকলোতকৈ সুন্দৰ আৰু কল্যাণকাৰী হয় - কেনেকৈ?

উত্তৰ: এই সময়তে তোমালোক সন্তানসকল স্ত্ৰী আৰু পুৰুষ দুয়ো উত্তম হৈ যোৱা। এই সংগমযুগ হৈছেই কলিযুগৰ অন্ত আৰু সত্যযুগৰ আদিৰ মাজৰ সময়। এই সময়তে পিতাই তোমালোক সন্তানসকলৰ কাৰণে ঈশ্বৰীয় ইউনিভাৰ্চিটি (বিশ্ব বিদ্যালয়) খোলে, য'ত তোমালোক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱা। এনেকুৱা ইউনিভাৰ্চিটি গোটেই কল্পত কেতিয়াও নাথাকে। এই সময়তে সকলোৰে সংগতি হয়।

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতাই আত্মিক সন্তানসকলক বহি বুজায়। ইয়াত বহি-বহি তোমালোকে প্ৰথমে পিতাক স্মৰণ কৰা কিয়নো তেওঁ হৈছে পতিত-পাৱন। তোমালোকৰ লক্ষ্য হৈছে তেওঁক স্মৰণ কৰি পাৱন আৰু সতোপ্ৰধান হোৱা। সতো অৱস্থা প্ৰাপ্ত কৰাটোৱে তোমালোকৰ লক্ষ্য নহয়। সতোপ্ৰধান হ'ব লাগে সেয়েহে পিতাকো নিশ্চয় স্মৰণ কৰিব লাগে আকৌ শ্বুইট হোমকো (মিঠা ঘৰকো) স্মৰণ কৰিব লাগে কিয়নো তালৈ যাব লাগিব তাৰ পিছত আকৌ ধন-সম্পত্তিও লাগে সেয়েহে নিজৰ স্বৰ্গ ধামকো স্মৰণ কৰিব লাগে কিয়নো এয়া হৈছে প্ৰাপ্তি। সন্তানসকলে জানে - আমি পিতাৰ সন্তান হৈছো, যথায়থ পিতাৰ পৰা শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি আমি স্বৰ্গলৈ যাম। বাকী যিবোৰ জীৱ আত্মা আছে সেই সকলোবোৰ শান্তিধামলৈ গুছি যাব। ঘৰলৈতো নিশ্চয় যাব লাগিব। সন্তানসকলে এইটোও গম পালে, এতিয়া হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্য। ইয়াৰ তুলনাত সত্যযুগক আকৌ নাম দিয়া হয় ৰামৰাজ্য। দুটা কলা কম হৈ যায়। তাক সূৰ্যবংশ, ইয়াক চন্দ্ৰবংশ বুলি কোৱা হয়। যেনেকৈ খ্ৰীষ্টানসকলৰ বংশ এটাই চলে, তেনেকৈ এয়াও এটাই বংশ। কিন্তু তাত সূৰ্যবংশী আৰু চন্দ্ৰবংশী আছে। এইবোৰ কথা কোনো শাস্ত্ৰতেই নাই। পিতাই বহি বুজায়, যাক জ্ঞান অথবা ন'লেজ বুলি কোৱা হয়। স্বৰ্গ স্থাপন হৈ যোৱাৰ পিছত জ্ঞানৰ দৰকাৰ নাথাকে। এই জ্ঞান সন্তানসকলক পুৰুষোত্তম সংগমযুগতহে শিকোৱা হয়। তোমালোকৰ চেন্টাৰত বা সংগ্ৰহালয়ত বহুত ডাঙৰ-ডাঙৰ আখৰেৰে নিশ্চয় লিখি থ'ব লাগে যে ভাই-ভনীসকল এয়া হৈছে পুৰুষোত্তম সংগমযুগ, মিটো এবাৰেই আহে। পুৰুষোত্তম সংগমযুগৰ অৰ্থও বুজি নাপায় গতিকে এইটোও লিখিব লাগে - কলিযুগৰ অন্ত আৰু সত্যযুগৰ আদিৰ সংগম। গতিকে সংগমযুগ সকলোতকৈ সুন্দৰ, কল্যাণকাৰী হৈ পৰে। পিতাইও কয় মই পুৰুষোত্তম সংগমযুগতে আহোঁ। সেয়েহে সংগমযুগৰ অৰ্থও বুজাইছে। বৈশ্যালয়ৰ অন্ত, শিৱালয়ৰ আদি - ইয়াকে কোৱা হয় পুৰুষোত্তম সংগমযুগ। ইয়াত সকলো হৈছে বিকাৰী, তাত হৈছে সকলো নিৰ্বিকাৰী। গতিকে নিশ্চয় উত্তম বুলি নিৰ্বিকাৰীকে কোৱা হ'ব নহয় জানো। পুৰুষ আৰু স্ত্ৰী দুয়ো উত্তম হয় সেই কাৰণে নামেই হৈছে পুৰুষোত্তম। এই কথাবোৰ পিতা আৰু তোমালোক সন্তানসকলৰ বাহিৰে অন্য কোনেও নাজানে যে এয়া সংগমযুগ হয়। কাৰো খেয়ালতো (চিন্তনত) নাহে যে পুৰুষোত্তম সংগমযুগ কেতিয়া হয়। এতিয়া পিতাৰ আগমন হৈছে, তেওঁ হৈছে মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ। তেওঁৰেই ইমান মহিমা, তেওঁ হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ, আনন্দৰ সাগৰ, পতিত-পাৱন। জ্ঞানেৰে সংগতি কৰে। এনেকৈ তোমালোকে কেতিয়াও নোকোৱা যে ভক্তিৰে সংগতি হয়। জ্ঞানেৰে সংগতি হয় আৰু সংগতি হয়েই সত্যযুগত। তেন্তে নিশ্চয় কলিযুগৰ অন্ত আৰু সত্যযুগৰ আদিৰ সংগমত আহিব। কিমান ক্লীয়াৰকৈ (স্পষ্টভাৱে) পিতাই বুজায়। নতুনো আহে, হুবহু যেনেকৈ কল্প-কল্পই আহে, আহি থাকে। ৰাজধানী এনেকৈয়ে স্থাপনা হ'ব। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি সঁচাকৈয়ে ঈশ্বৰৰ সহায়কাৰী হওঁ। এজনক জানো পঢ়াব। এজনে পঢ়ে আকৌ তেওঁৰ দ্বাৰা তোমালোকে পঢ়ি আনকো পঢ়োৱা সেই কাৰণে ইয়াত এয়া ডাঙৰ বিশ্ব বিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলগীয়া হয়। গোটেই জগতত অন্য কোনো বিশ্ব বিদ্যালয় নায়েই। জগতত কোনেও এইটো নাজানে যে ঈশ্বৰীয় বিশ্ব বিদ্যালয়ও আছে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে গীতাৰ ভগৱান শিৱ আহি এই বিশ্ব বিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠা কৰে। নতুন সৃষ্টিৰ মালিক দেৱী-দেৱতা কৰি তোলে। এই সময়ত আত্মা যি তমোপ্ৰধান হৈ গৈছে, পুনৰ সেই আত্মাসকলেই সতোপ্ৰধান হ'ব লাগিব। এই সময়ত সকলো তমোপ্ৰধান নহয় জানো। যদিও কোনোবা কুমাৰো পবিত্ৰ হৈ থাকে, কুমাৰীয়ো পবিত্ৰ হৈ থাকে, সন্ন্যাসীও পবিত্ৰ হৈ থাকে কিন্তু আজিকালি সেই পবিত্ৰতা নাই। প্ৰথমে-প্ৰথমে যেতিয়া আত্মা আহে তেতিয়া পবিত্ৰ হৈ থাকে। পিছত অপবিত্ৰ হৈ যায় কিয়নো তোমালোকে জানা সতোপ্ৰধান, সতো, ৰজো, তমো অৱস্থাৰ মাজেৰে সকলোৰে পাৰ হ'ব লাগে। অন্তত সকলো তমোপ্ৰধান হৈ যায়। এতিয়া পিতা সন্মুখত বহি বুজায় - এই বৃক্ষজোপাৰ তমোপ্ৰধান জৰ্জৰিত অৱস্থা হৈ গ'ল, পুৰণি হৈ গ'ল সেয়েহে নিশ্চয় ইয়াৰ বিনাশ হোৱা উচিত। এয়া হৈছে বিভিন্ন ধৰ্মৰ বৃক্ষ, সেই কাৰণে কয় - বিৰাট লীলা। কিমান বৃহৎ বেহদৰ বৃক্ষ। সেয়াতো জড় বৃক্ষ, যি বীজ ৰোপণ কৰা হয় সেই বৃক্ষই ওলায়। এয়া আকৌ হৈছে বিভিন্ন ধৰ্মৰ বৈচিত্ৰ্যময় চিত্ৰ। সকলো মনুষ্যই হয়, কিন্তু তাত ভিন্নতা বহুত

আছে, সেই কাৰণে বিৰাট লীলা বুলি কোৱা হয়। সকলো ধৰ্ম কেনেকৈ ক্ৰমান্বয়ে আহে, এয়াও তোমালোকে জানা। সকলোৱে যাব লাগিব আকৌ পুনৰ আহিব লাগিব। এই ড্ৰামা ৰচি থোৱা আছে। এয়াও চমৎকাৰ ড্ৰামা। চমৎকাৰ এয়াই যে ইমান সূক্ষ্ম আত্মা বা পৰম আত্মাত কিমান ভূমিকা নিহিত হৈ আছে। পৰম-আত্মাক সংযোগ কৰি পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয়। তোমালোকে তেওঁক বাবা বুলি কোৱা কিয়নো সকলো আত্মাৰ তেওঁ হৈছে চুপ্ৰিম (পৰম) পিতা। সন্তানসকলে জানে আত্মাইহে সকলো ভূমিকা পালন কৰে। মনুষ্যই এইটো নাজানে। তেওঁলোকেতো কৈ দিয়ে - আত্মা নিৰ্লেপ। বাস্তৱত এনেকৈ কোৱাতো ভুল। এইটোও ডাঙৰ-ডাঙৰ আখৰেৰে লিখি দিব লাগে - আত্মা নিৰ্লেপ নহয়। আত্মাই যেনেকৈ ভাল বা বেয়া কৰ্ম কৰে সেই অনুসৰি ফল পায়। বেয়া সংস্কাৰে পতিত হৈ যায়, সেইবাবেতো দেৱতাসকলৰ আগত গৈ তেওঁলোকৰ মহিমা কৰে। এতিয়া তোমালোকে ৪৪ জন্মৰ বিষয়ে জানিলা, আন কোনো মনুষ্যই নাজানে। তোমালোকে তেওঁলোকক ৪৪ জন্ম সিদ্ধ কৰি শুনালে তেতিয়া তেওঁলোকে কয় - এই শাস্ত্ৰ আদি সকলো মিছা নেকি? কিয়নো তেওঁলোকে এনেকৈ শুনিছে যে মনুষ্যই ৪৪ লাখ যোনি লয়। এতিয়া পিতাই বহি বুজায় - বাস্তৱতে সকলো শাস্ত্ৰৰ শিৰোমণি হৈছে গীতা। পিতাই এতিয়া আমাক ৰাজযোগ শিকাই আছে যিটো ৫ হাজাৰ বছৰ আগতে শিকাইছিল।

তোমালোকে জানা যে আমি পবিত্ৰ আছিলোঁ, পবিত্ৰ গৃহস্থ ধৰ্ম আছিল। এতিয়া ইয়াক ধৰ্ম বুলি কোৱা নহয়। অধৰ্মী হৈ পৰিছে অৰ্থাৎ বিকাৰী হৈ গৈছে। এই খেলখন তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পাইছা। এয়া হৈছে বেহদৰ ড্ৰামা যিখন প্ৰতি ৫ হাজাৰ বছৰৰ পিছত পুনৰাবৃত্তি হৈ থাকে। লাখ বছৰৰ কথাতো কোনেও বুজিবও নোৱাৰে। এয়া যেন কালিৰ কথা। তোমালোক শিৱালয়ত আছিল, আজি বৈশ্যলয়ত আছা আকৌ কালিলৈ শিৱালয়ত থাকিব। সত্যযুগক কোৱা হয় শিৱালয়, তেতাক কোৱা হয় চেমি (আধা)। ইমান বছৰ তাত থাকিব। পুনৰ্জন্মততো আহিবই লাগিব। ইয়াক কোৱা হয় ৰাৱণৰ ৰাজ্য। তোমালোক আধাকল্প পতিত হ'লা, এতিয়া পিতাই কয় - গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি কমল ফুলৰ সমান পবিত্ৰ হোৱা। কুমাৰ আৰু কুমাৰীতো হয়েই পবিত্ৰ। তেওঁলোকক আকৌ বুজোৱা হয় - এনেকুৱা গৃহস্থলৈ পুনৰ যাব নালাগে যাৰ বাবে আকৌ পবিত্ৰ হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিবলগীয়া হয়। ভগৱানুৱাচ (ভগৱানে কৈছে) যে পবিত্ৰ হোৱা, গতিকে বেহদৰ পিতাৰ কথা মানিব নালাগে জানো। তোমালোক গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি কমল ফুলৰ দৰে থাকিব পাৰা। তেন্তে আকৌ সন্তানসকলক পতিত হ'বলৈ অভ্যাস কিয় কৰোৱা যিহেতুকে পিতাই ২১ জন্মৰ কাৰণে পতিত হোৱাৰ পৰা ৰক্ষা কৰে। ইয়াত লোক লাভ কুলৰ মৰ্যাদাকো এৰিব লাগে। এয়া হৈছে বেহদৰ কথা। বেচলচ (কুমাৰ)তো সকলো ধৰ্মতে বহুত থাকে কিন্তু নিজকে বচাই চলাতো অলপ কঠিন হয়, তথাপিও ৰাৱণ ৰাজ্যত নাথাকে জানো। বিদেশতো এনেকুৱা বহুত মনুষ্যই বিয়া নাপাতে পিছত অন্তিম সময়ত কম্পেনিয়নশ্বিপৰ (সংগীৰ) কাৰণে কৰি লয়। ক্ৰিমিনেল আইৰে (কু-দৃষ্টিৰে) নকৰে। এনেকুৱাও জগতত বহুত আছে। পুৰা চঞ্চাল কৰে, পিছত যেতিয়া মৰি যায় তেতিয়া তেওঁক (সংগীক) কিবা দি থৈ যায়। কিছু দান-পুণ্যত লগায়। ট্ৰাষ্ট (নিধি) গঠন কৰি থৈ যায়। বিদেশতো ডাঙৰ-ডাঙৰ ট্ৰাষ্ট আছে যিবোৰে আকৌ ইয়াতো সহায় কৰে। ইয়াত এনেকুৱা ট্ৰাষ্ট নাই যিয়ে বিদেশকো সহায় কৰিব। ইয়াততো দুখীয়া-নিছলাহে আছে, কি সহায় কৰিব! তাততো তেওঁলোকৰ ওচৰত বহুত ধন আছে। ভাৰততো দৰিদ্ৰ নহয় জানো। ভাৰতবাসীৰ কি অৱস্থা হৈছে! ভাৰত কিমান উচ্চ শিৰৰ মুকুট আছিল, কালিৰ কথা। নিজেও কয় ৩ হাজাৰ বছৰ আগতে পেৰেডাইজ্ (স্বৰ্গ) আছিল। পিতাইহে স্থাপনা কৰে। তোমালোকে জানা - পিতাই কেনেকৈ পতিতক পাৱন কৰি তুলিবলৈ ওপৰৰ পৰা তললৈ আহে। তেওঁ হৈছেই জ্ঞানৰ সাগৰ, পতিত-পাৱন, সকলোৰে সংগতি দাতা অৰ্থাৎ সকলোকে পাৱন কৰি তোলাঁতা। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে মোৰ মহিমাতো সকলোৱে গায়ন কৰে। মই ইয়ালৈ পতিত সৃষ্টিতে আহোঁ তোমালোকক পাৱন কৰি তুলিবলৈ। তোমালোক যেতিয়া পবিত্ৰ হৈ যোৱা তেতিয়া প্ৰথমে পাৱন সৃষ্টিলৈ আহা। বহুত সুখ পোৱা আকৌ ৰাৱণ ৰাজ্যত অধঃপতিত হোৱা। যদিও গায়ন কৰে যে পৰমপিতা পৰমাত্মা জ্ঞানৰ সাগৰ, শান্তিৰ সাগৰ, পতিত পাৱন হয়, কিন্তু পাৱন কৰি তুলিবলৈ কেতিয়া আহিব - সেইটো কোনেও নাজানে। পিতাই কয় - তোমালোকে মোৰ মহিমা নকৰা জানো। এতিয়া মই আহিছো তোমালোকক নিজৰ পৰিচয় দি আছো। মই প্ৰতি ৫ হাজাৰ বছৰৰ পিছত এই পুৰুষোত্তম সংগমযুগত আহোঁ, কেনেকৈ আহোঁ সেয়াও বুজাও। চিত্ৰও আছে। ব্ৰহ্মা কোনো সূক্ষ্মলোকত নাথাকে। ব্ৰহ্মা ইয়াতে আছে আৰু ব্ৰাহ্মণো ইয়াতে আছে, যাক গ্ৰেট-গ্ৰেট গ্ৰেণ্ড ফাদাৰ বুলি কোৱা হয়, যাৰ পিছত বংশাৱলী হয়। মনুষ্য সৃষ্টিৰ বংশাৱলীতো প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ পৰাই আৰম্ভ নহ'ব জানো। প্ৰজাপিতা আছে যেতিয়া নিশ্চয় তেওঁৰ প্ৰজাও থাকিব। কোষ বংশাৱলীতো হ'ব নোৱাৰে, নিশ্চয় এড'প্টেট (তোলনীয়া) হ'ব। গ্ৰেট-গ্ৰেট গ্ৰেণ্ড ফাদাৰ আছে যেতিয়া নিশ্চয় এড'প্ট কৰিব (তুলি ল'ব)। তোমালোক সকলো এড'প্টেট সন্তান। এতিয়া তোমালোক ব্ৰাহ্মণ হৈছা আকৌ তোমালোক দেৱতা হ'ব লাগিব। শূদ্ৰৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ আকৌ ব্ৰাহ্মণৰ পৰা দেৱতা, এয়া হৈছে বাজেলীৰ খেল। বিৰাট ৰূপৰো চিত্ৰ আছে নহয়। তাৰ পৰা সকলোৱে ইয়ালৈ নিশ্চয় আহিব লাগিব। যেতিয়া সকলো আহি যায় তেতিয়া আকৌ ক্ৰিয়েটৰো (ৰচয়িতাও) আহে। তেওঁ হৈছে ক্ৰিয়েটৰ (ৰচয়িতা), ডিৰেক্টৰ (নিৰ্দেশক), এক্টো (ভূমিকাও পালন) কৰে। পিতাই কয় - হে আত্মাসকল, তোমালোকে

মোক জানা। তোমালোক আত্মাসকল সকলো মোৰ সন্তান নোহোৱা জানো।তোমালোকে প্ৰথমে সত্যযুগত শৰীৰধাৰী হৈ কিমান উত্তম সুখৰ ভূমিকা পালন কৰিলা আকৌ ৪৪ জন্মৰ পিছত কিমান দুখত আহি গ'লা। ড্ৰামাৰ ক্ৰিয়েটৰ, ডিৰেক্টৰ, প্ৰড্যুচাৰ (প্ৰযোজক) নাথাকে জানো। এয়া হৈছে বেহদৰ ড্ৰামা। বেহদৰ ড্ৰামাখনক কোনেও নাজানে। ভক্তি মাৰ্গত এনেকুৱা কথা ৰচি দিয়ে যে মনুষ্যৰ বুদ্ধিত সেয়াই বহি গৈছে।

এতিয়া পিতাই কয় - অতি মৰমৰ সন্তানসকল, এই সকলোবোৰ হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ শাস্ত্ৰ। ভক্তি মাৰ্গৰ অনেক সামগ্ৰী আছে, যেনেকৈ বীজৰ সামগ্ৰী হৈছে বৃক্ষ, ইমান সৰু বীজৰ পৰা কিমান বিশাল বৃক্ষ বিয়পি পৰে। ভক্তিৰো ইমান বিস্তাৰ আছে। জ্ঞানতো বীজ হয়, তাত কোনো সামগ্ৰীৰ দৰকাৰ নাথাকে। পিতাই কয় নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু কোনো ব্ৰত, নিয়ম আদি নাই। এই সকলোবোৰ বন্ধ হৈ যায়। তোমালোকে যেতিয়া সংগতি পাই যাবা তেতিয়া আন কোনো কথাৰ দৰকাৰ নাথাকিব। তোমালোকেই বহুত ভক্তি কৰিছা। তাৰ ফল তোমালোকক দিবলৈ আহিছে। দেৱতাসকল শিৱালয়ত আছিল, সেইবাবেতো মন্দিৰলৈ গৈ তেওঁলোকৰ মহিমা গায়। এতিয়া পিতাই বুজায়- অতি মৰমৰ সন্তানসকল, মই ৫ হাজাৰ বছৰৰ আগতেও তোমালোকক বুজাইছিলো যে নিজকে আত্মা বুলি বুজা। দেহৰ সকলো সম্বন্ধ এৰি মোক এজন পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া এই যোগ অগ্নিৰে তোমালোকৰ পাপ ভস্ম হৈ যাব। পিতাই এতিয়া যি বুজায়, সেয়া কল্পই-কল্পই বুজাই আহিছে। গীতাতো কোনো-কোনো শব্দ ভালকৈ আছে। মনমনাভৱ অৰ্থাৎ মোক স্মৰণ কৰা। শিৱবাবাই কয় - মই ইয়ালৈ আহিছোঁ। কাৰ শৰীৰত আহোঁ, সেয়াও শুনাও। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা সকলো বেদ-শাস্ত্ৰৰ সাৰ তোমালোকক শুনাও। চিত্ৰও দেখুওৱা হয় কিন্তু অৰ্থ বুজি নাপায়। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা – শিৱবাবা কেনেকৈ ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰৰ দ্বাৰা সকলো শাস্ত্ৰ আদিৰ সাৰ শুনায়। ৪৪ জন্মৰ ড্ৰামাৰ ৰহস্যও তোমালোকক বুজায়। এওঁৰেই বহুত জন্মৰ অন্তিম জন্মত আহোঁ। এৱেঁই আকৌ এক নম্বৰৰ প্ৰিন্স (ৰাজকুমাৰ) হয় আকৌ ৪৪ জন্মলৈ আহে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(১) এই ৰাৱণ ৰাজ্যত থাকিও পতিত লোকলাজ কূলৰ মৰ্যাদাক ত্যাগ কৰি বেহদৰ পিতাৰ কথা মানিব লাগে, গৃহস্থ ব্যৱহাৰত পদুম ফুলৰ সমান হৈ থাকিব লাগে।

(২) এই বৈচিত্ৰ্যময় বিৰাট লীলাক ভালদৰে বুজিব লাগে, ইয়াত ভূমিকা পালন কৰোঁতা আত্মা নিৰ্লেপ নহয়, ভাল-বেয়া কৰ্ম কৰে আৰু তাৰ ফল পায়, এইটো ৰহস্যক বুজি শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰিব লাগে।

বৰদান: আত্মিক অৰ্থ'ৰিটিৰ (কৰ্তৃদ্বশালী) লগতে নিৰহংকাৰী হৈ সত্য জ্ঞানৰ প্ৰত্যক্ষ স্বৰূপ দেখুৱাওঁতা সঁচা সেৱাধাৰী হোৱা

যেনেকৈ বৃক্ষত যেতিয়া ফলৰ সম্পূৰ্ণ অৰ্থ'ৰিটি (কৰ্তৃদ্ব) আহি যায় তেতিয়া বৃক্ষ হাউলি যায় অৰ্থাৎ নম্ৰ হোৱাৰ সেৱা কৰে। তেনেকৈ আত্মিক অৰ্থ'ৰিটি সম্পন্ন সন্তানসকল যিমানেই ডাঙৰ অৰ্থ'ৰিটি সিমানেই নম্ৰ আৰু সকলোৰে স্নেহী হ'ব। অল্পকালৰ অৰ্থ'ৰিটি সম্পন্নসকল অহংকাৰী হয় কিন্তু সত্যতাৰ অৰ্থ'ৰিটি সম্পন্নসকল অৰ্থ'ৰিটিৰ লগতে নিৰহংকাৰী হয় – এয়াই হৈছে সত্য জ্ঞানৰ প্ৰত্যক্ষ স্বৰূপ। সঁচা সেৱাধাৰীৰ বৃত্তিত যিমান অৰ্থ'ৰিটি থাকিব বাণীত সিমানেই স্নেহ আৰু নম্ৰতা থাকিব।

স্লোগান: ত্যাগ অবিহনে ভাগ্য প্ৰাপ্ত নহয়।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!